

Cele 7 Minuni ale Lumii (Mele)

De George Kun

1. Sandala buclucașă

Cu ani în urmă am fost cu soția în Cuba, la Varadero, care are o plajă excelentă, largă de câteva sute de metri, lungă de vreo 20 de kilometri, cu nisip foarte fin, aproape alb.

Abia așteptam să umblu desculț pe plajă. Ne-am făcut un plan ambițios pentru o plimbare de două ore, fără să știm dacă nu cumva era prea mult. Cum soția are pielea fină și tălpi subțiri de doamnă intelectuală, m-am gândit să o protejez cu niște sandale potrivite. Din păcate singurul loc care avea marfă de o oarecare calitate și varietate era magazinul turistic din hotel, unde prețurile nu erau numai exagerate, erau de-a dreptul ridicole. Totuși mi-au căzut ochii pe o pereche de sandale ușoare, din piele bej deschis, care i se potriveau de minune, așa că le-am cumpărat.

Loredana mea a început plimbarea în sandale, dar după vreo 2 km au început să o supere. Absorbiseră umezeală și îi încetineau mersul. De câteva ori s-a și împiedicat. Eu, care am și tălpile mai groase (tălpi de inginer) și obrazul mai gros (tot legat de profesie și funcții), am mers desculț de la început. Când soția a hotărât să meargă și ea desculță, i-am luat sandalele și le-am atârnat pe sacoșa pe care o purtam în spate. Am mers așa încă 2 km, după care soția (și la drept vorbind și eu) am obosit. Ne-am odihnit puțin, cu gândul să pornim înapoi, în sandale.

Atunci am constatat cu groază că în timpul plimbării una din sandale s-a desprins de pe cârligul sacoșei și a dispărut! Ca prin miracol am găsit o barcă cu motor, gata să plece tocmai spre hotelul nostru. Înăuntru ședeau încă două turiste extenuate. Soția s-a înghesuit un pic să-mi facă și mie loc în barcă, dar eu i-am spus că am alte planuri. A fost total stupefiată când i-am spus că aveam de gând să mă întorc pe jos și să caut sandala pierdută. Conflictul s-a rezolvat odată cu plecarea bărcii, iar eu am luat-o pe jos. Întreaga plajă era în nuanțe de bej, tufișuri cu rădăcini maro deschis, sute de oameni se plimbau în ambele direcții, totul pe o lățime de

sute de metri, un camuflaj perfect pentru o sandală pierdută. După ce am rătăcit vreo oră privind în jos, cu scanări laterale permanente, în fața unui tufiș mai mare am găsit sandala buclucașă. Abia așteptam să ajung în camera de hotel ca s-o șochez pe soția cu acest miracol. A fost într-adevăr uluită, ceea ce s-a manifestat prin îmbrățișări de grațitudine pentru efortul, perseverența și norocul meu. Totuși, după un timp m-a întrebat dacă această întâmplare a fost reală – nu cumva am ținut tot timpul în sacoșă a doua sandală, numai ca s-o impresionez? Ce ți-e și cu femeile astea!...

2. Nimic nu se pierde

Câțiva ani mai târziu am fost în Republica Dominicană. Eu folosesc ochelarii de înot tot timpul când sunt în apă. Înainte de plecare mi-am luat o pereche de cea mai bună calitate, cu bandă de silicon și lentile cu optică specială, toate albastrii.

După ce am înotat un timp mai îndelungat, m-am oprit și mi-am pus ochelarii pe frunte ca să-mi odihnesc ochii. Primul val mai puternic mi i-a luat de pe cap și duși au fost! Eram furios pentru că mi-am pus ochelarii pe frunte ca un diletant. Nici nu aș fi putut să-mi cumpăr alții, pentru că acolo se găseau doar ochelari simpli, de calitate inferioară.

Când am ieșit din mare, soția m-a întrebat imediat unde-mi erau ochelarii. I-am spus că erau pe nasul unui delfin, sau undeva în fundul mării. M-am dus apoi în camera de hotel, un drum de vreo 20 de minute, să-mi aduc masca de snorkeling. Am explorat vizual un dreptunghi de circa 80 x 25 m în zona în care s-a întâmplat nenorocirea și după vreo oră de înot extenuant am văzut ca prin ceață ochelarii mei albastrii, plutind agale la vreo 2 m sub nivelul mării.

3. La momentul potrivit

Într-o altă vară, de data asta în Toronto, parcurgeam cu bicicleta un traseu favorit de vreo 30 km, cam o jumătate de-a lungul lacului Ontario, restul prin diferite parcuri conectate. Niciodată nu m-am abătut de la fâșiile asfaltate ale traseului. La un moment dat un impuls inexplicabil m-a făcut să părăsesc fâșia de asfalt și să intru vreo 50 m pe peluza alăturată. O voce părea să-mi spună: "Grăbește-te, că se duc!". M-am întrebat: "Cine se duc, unde se duc?" Bizar! Mersul cu bicicleta era anevoios în iarba înaltă. M-am oprit, am pus bicicleta pe stativ și m-am așezat să-mi trag sufletul. Chiar lângă piciorul meu zăcea o bancnotă de o sută de dolari. Nu era vreo șmecherie sau truc, era perfect reală. Următoarea rafală de vânt ar fi luat-

o mai departe. Nu putea să fie acolo de mult timp. De 25 de ani o păstrez într-un portmoneu special. Nu am cheltuit-o, nu a făcut nici dobândă... Mă întorc în fiecare an la acel "altar", dar din păcate nu am mai găsit nimic. Cred că am întârziat și vântul mi-a luat-o înainte.

4. Regăsit după 30 de ani

Pe când lucram ca ghid turistic la Mamaia, în anii '60 și '70, m-am împrietenit cu un tânăr turist ceh din grupa mea, pe nume Pavel Tkadlec, care își petrecea luna de miere pe litoralul românesc. Soția lui era cu o sarcină avansată, probabil 6-7 luni. Pavel era un om deosebit, preda sculptura la un liceu artistic din Praga și era interesat de istorie, artă și politică. Cum el prefera plimbări și conversații serioase, nu băutură și distracții excesive ca majoritatea turiștilor, ne-am împrietenit. Pavel era stimulat de cât de bine vorbeam ceha, dar și de cunoștințele mele de cultură cehă. Eram pentru el "clientul" perfect, era fericit să-și etaleze erudiția în fața unui ascultător sincer interesat ca mine. După un sejur de trei săptămâni la Mamaia, ei s-au întors acasă. Locuiau la Kolin, la vreo 60 de km de Praga și el făcea zilnic naveta cu trenul.

Am continuat să corespondăm. Ne trimiteam regulat scrisori scrise de mână – internetul încă nu exista. Pavel avea un scris foarte frumos, ordonat și citeț, și își scria pe plic adresa cu litere mari: Fügnerova 441. Am reținut-o ușor, se pare pe viață. Câțiva ani mai târziu, când am plecat din România contactul s-a întrerupt, dar prietenia a rămas. Au trecut vreo 30 de ani fără să știm nimic unul de altul.

Prin 2005 am fost cu soția în Croația și am făcut o excursie splendidă din riviera Makarska, pe vârful muntos Biokovo, cu o panoramă superbă a insulelor croate. Drumul destul lung și sinuos l-am făcut cu un microbuz turistic. În mașină eram doar eu cu soția și încă un cuplu tânăr, care vorbea și râdea mult. Mi-a atras atenția că ei vorbeau în cehă, limba copilăriei mele. La un moment dat nu am rezistat și am întrebato pe tânăra doamnă, în cehă, de unde erau. Ea m-a răspuns politicos că erau dintr-o localitate nu prea mare, aproape de Praga, de care probabil n-am auzit. Am insistat și atunci ea mi-a spus: "din Kolin". I-am răspuns că nu numai că știu unde se află Kolin, dar am acolo chiar un vechi prieten, pe strada Fügnerova 441. Ea a făcut ochii mari și a spus că ea a locuit acolo în copilărie și că prietenul meu, Pavel Tkadlec, este tatăl ei și mai locuiește acolo. I-am povestit că atunci când ne-am cunoscut la Mamaia, ea era încă în pântecul mamei. Ne-am îmbrățișat

spontan, amândoi uluiți. La care femeia, pe nume Eliška, mi-a spus că eu sunt desigur George Kun, de care tatăl ei vorbea cu atâta căldură.

Mi-a dat numărul de telefon al lui Pavel – în 30 de ani se schimbase doar prefixul! La întoarcere în Canada l-am sunat. El mi-a recunoscut imediat vocea, chiar fără să fi vorbit cu Eliška. Câteva luni mai târziu l-am vizitat la Praga și am avut o reuniune extraordinară.

5. Un hangiu croat cinstit

Acum câțiva ani un prieten din Croația, căpitan pensionat din marina comercială, m-a însoțit într-un tur al Croației prin zone mai puțin frecventate de turiști. La un moment dat ne-am oprit la un han pitoresc pentru prânz. Hanul, o clădire veche și foarte simplă din lemn, era frecventat mai ales de localnici. Asemenea locuri servesc de obicei mâncare excelentă, gătită "acasă", la prețuri rezonabile, ca pentru localnici. Ne-am înfruptat, am plătit și am plecat mai departe. Eu am plătit în moneda locală, pe care o țineam într-un portmoneu de voiaj, împreună cu cărțile de credit și o sumă importantă în dolari canadieni și americani, euro și kune croate. Mesele erau tip picnic, cu banchete. Locul meu avea speteaza la zid. Am pus portmoneul în buzunarul jachetei și am mai stat puțin, dar era cald și mi-am scos jacheta. În acel moment portmoneul a alunecat din buzunar și a căzut pe podea, între banchetă și zid.

După vreo 300 km ne-am oprit la o benzinărie, dar portmoneul meu, ia-l de unde nu-i! Am telefonat la han. Proprietarul ne-a spus că a găsit portmoneul în timp ce curăța masa. Ar fi putut cu ușurință să nu-l observe, pentru că portmoneul era pitit între speteaza banchetei și zid. Puteam veni să-l luăm. Numai că nu aveam destui bani pentru benzină. Proprietarul hanului, care îl cunoștea pe șeful benzinăriei, i-a spus să ne facă plinul și noi vom plăti după ce ne recuperăm portmoneul. Drumul înapoi a durat peste patru ore, dar portmoneul mi-a fost înapoiat cu un zâmbet.

6. Un pașaport românesc prinde bine!

Apogeul călătoriilor de afaceri din cariera mea a fost în Israel, unde am fost trimis ca să evaluez echipament avansat pentru ambalat lapte și iaurt. Urma să vizitez fabrici de mare succes internațional, să negociez cu experți de reputație mondială, să văd echipamentul vizat în acțiune și să culeg date care să justifice o propunere de a-l cumpăra pentru o fabrică canadiană. Iar în restul timpului (călătoria dura zece zile) voi putea vizita locuri unice ca Ierusalim, Tel-Aviv, Marea Moartă, Roș Hanikra, lacul Kineret, etc., cu ghizi profesioniști. Pentru mine "cireașa de pe tort" era faptul că șeful meu, care ar fi trebuit să mă însoțească, inginer bun, dar un tip cam obtuz, a renunțat în ultimul moment. Avea o soție tânără și copii mici și

călătoria în Israel i se părea prea riscantă. Cum însă nu-i păsa că eu aş putea să-mi risc viaţa, mi-a permis să plec singur. Ce cadou minunat! Ce să mai discut? M-am rugat lui Dumnezeu ca nu cumva să se răzgândească!

În seara zborului, la aeroportul internațional din Toronto, am înmânat biletele și pașaportul funcționarei El-Al de la ghișeul de check-in. Doamna a examinat meticolos toate documentele, după care m-a anunțat că pașaportul meu canadian expiră în cinci luni și trei săptămâni și după regulament trebuie să fie valabil pe minimum șase luni. Mi s-au muiat picioarele, m-a apucat amețeala, eram disperat. Să ratez ocazia unică de a pleca în Israel într-o călătorie de afaceri, cu un potențial serios de turism, totul plătit? Și încă pentru un asemenea fleac?!

Agentă de la ghișeu, care regreta sincer ghinionul meu monumental, m-a întrebat: "Aveți cumva un alt pașaport?" Am răspuns cu o oarecare ezitare: "Da, am un pașaport românesc". "Perfect".

Abia cu câteva luni în urmă îmi reînnoisem pașaportul românesc, Îmi doream și eu un pașaport al Uniunii Europene. Urmarea a fost de necrezut. Mai erau doar două ore până la decolare. Știam exact unde era, în sertarul biroului. Soția ar fi trebuit să predea în acea seară, dar printr-o minune s-a schimbat orarul și ea era acasă. I-am explicat situația, ea a găsit pașaportul, a lăsat totul, a venit în goană la aeroport și m-a prins în ultimele cinci minute. Funcționara a verificat pașaportul, am fost admis la îmbarcare și am ajuns cu bine la Tel-Aviv.

7. Între două stânci

Schiul alpin a fost una din marile mele plăceri în viață. Am început la vârsta de cinci ani și am schiat până la 68, după care am făcut o pauză. Am schiat peste tot: în România, Austria, Elveția, Italia, Franța, Canada și SUA. În 63 de ani este imposibil să nu ai accidente, cel puțin minore. Cel mai serios a fost pe muntele Semenic, la 19 ani, când am făcut o ruptură de menisc pentru că legăturile de schi din RDG, cele mai bune care se găseau în România, nu s-au deschis când trebuia. Marca era "Mesta". Mai târziu, când am ajuns la nivelul să fac jocuri de cuvinte în engleză, le-

am numit "*Messed-up*" (stricate). Prin anii '80, când aveam deja echipament de prima clasă am văzut ce înseamnă bocanci, schiuri și legături de calitate.

Recent m-am întâlnit cu niște prieteni din România, care trăiesc în Franța și Elveția, toți schiori. Aspectul social al unei astfel de întâlniri este foarte atractiv și schiatul în Europa are și alte dimensiuni, cea culinară fiind de calitate superioară. Ne-am întâlnit în Dolomiții italieni, de o frumusețe de nedescris. Era martie și schiatul de primăvară este foarte plăcut. De obicei e soare, temperaturi blânde, zile lungi, zăpadă bună, dar uneori prea moale în mijlocul zilei, iar pe suprafețe foarte înclinate poate fi prea subțire. Uneori rădăcinile brazilor sunt vizibile, dar când sunt ascunse sub zăpadă poate fi foarte periculos.

În prima zi, ca "încălzire și acomodare", am coborât pe o pârtie foarte înclinată, dar cu o vizibilitate excelentă. Am ajuns repede la vreo 60 km pe oră, când ambele schiuri au intrat sub o rădăcină groasă și s-au oprit brusc, aruncându-mă la vreo 12 m distanță și 2 m înălțime. Am căzut cu fața în jos în zăpadă pufoasă și destul de adâncă. Când mi-am revenit, după câteva minute, am văzut că locul unde aterizasem era o adâncitură între două stânci, care se aflau la câțiva centimetri de capul meu. Mi-a trebuit vreo jumătate de oră ca să mă cațăr și să-mi recuperez schiurile. Noroc că mai erau întregi! Iar legăturile aveau atât ejecție prin torsione, cât și ejecție axială verticală, altfel mi-aș fi rupt ambele tendoane ale lui Achile.

Greu de spus ce i-aș fi sfătuit pe alții să nu facă, dar un hobby athletic comportă mereu riscuri, unele calculate, altele nu.

